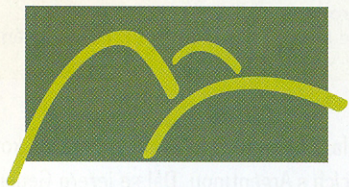

Přejezdy českých
a slovenských pohoří

Jak nám Krakonoš moc nepřál

Krkonoše jsou považovány za jakousi královnu českých hor a i pro cyklisty představují velikou výzvu. Na druhou stranu jsou v očích cyklistické veřejnosti územím víceméně zapovězeným. Byť je tu hodně chráněných území, opak je pravdou. Krkonoše nabízejí úžasné terény pro biking. Také pro nás měl jejich přejezd příchuť snahy o prolomení bariéry a zjištění, zda nás Krakonoš přivítá s otevřenou náručí. Zvolili jsme proto také nejnovější vydání mapy Krkonoš, ve které jsou zakresleny všechny doporučené cyklotrasy, a jali se je vyzkoušet na vlastní kůži.

Zadní Rennerovky.

Kotelní jáma.

Krkonoše

Krkonoše patří k nejvyšším pohořím v České republice. Rozkládají se v severovýchodních Čechách a tvoří hranici mezi Českou republikou a Polskem. Nejvyšší hora Sněžka (1602 m n. m.) je také nejvyšší horou ČR. Pro své mimořádné přírodní bohatství bylo území Krkonoš vyhlášeno národním parkem. V západní části začínají Novosvětským sedlem a tvoří je dva významné hřbety, Hraniční a Český. Hranici mezi západními a východními Krkonošemi tvoří údolí řeky Labe u Špindlerova mlýna. Východní část zasahuje k Trutnovu. Pro Krkonoše jsou typické drsné horské podnební poměry, jsou též velmi bohaté na srážky, především sněhové, díky tomu patří k jednomu z nejvyhledávanějších míst zimní rekreace v České republice.

informace » www.hory-krkonose.cz, www.nasehory.cz

absolvovali » André Vebr, Eduard Pinkava

Zleva – Labská louka a bouda, Labský důl, Luční a Studniční Hora.

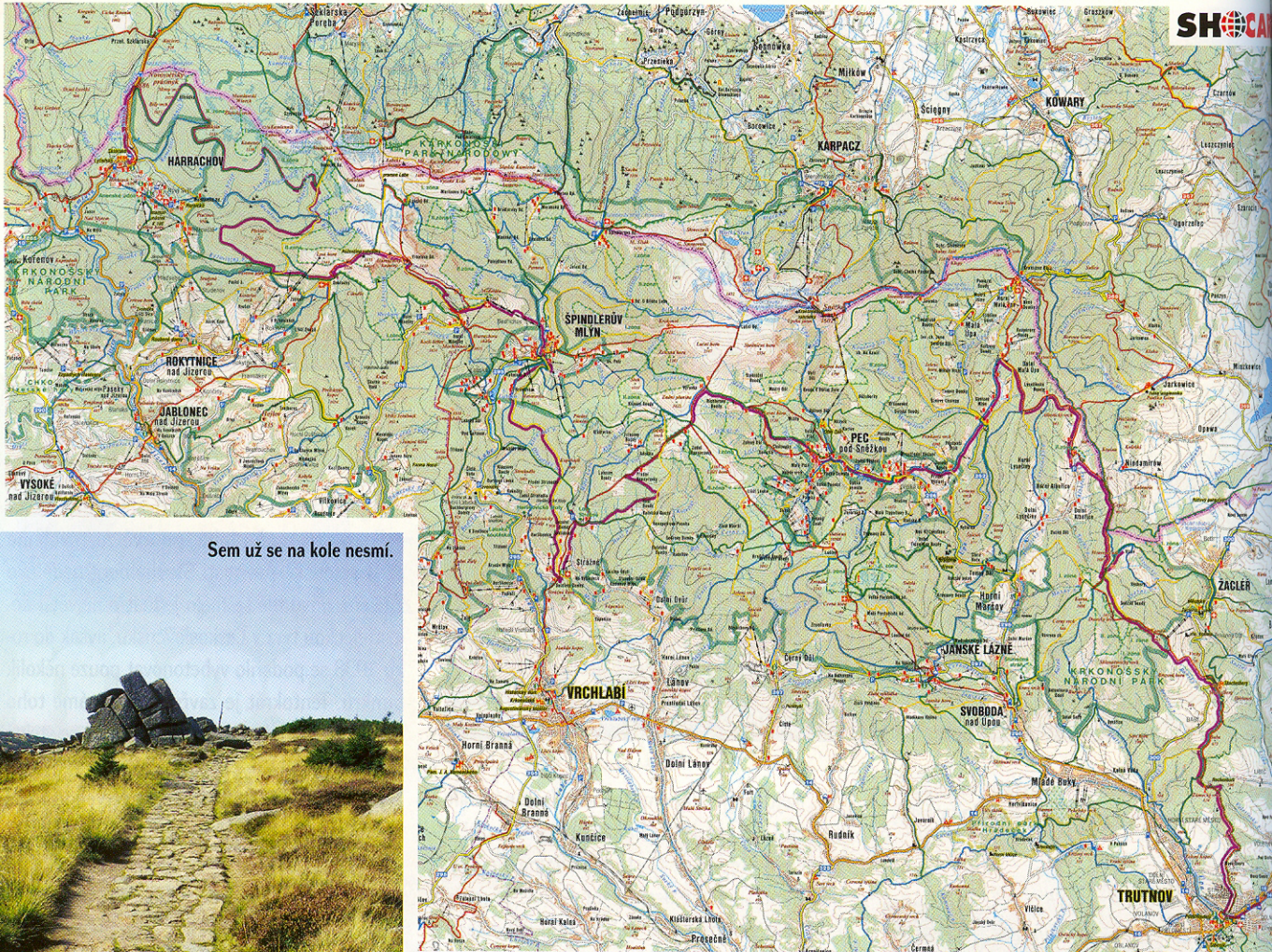
Náš příjezd do Trutnova připomíná výjev z akčního filmu. Štěpán, tentokrát v roli řidiče, se protahuje na ochozu zamířovaný studny, aby u našeho vozu asi za tři minuty přistala s kvílením pneumatik městská poli-

cie. Nejdřív nechápeme, za chvíli je nám ale sděleno, že vše je zaznamenáno na pouliční kaměře a Štěpán do té studny údajně něco sypal. Tomu se nejde nesmát a nakonec se smějí i policisté: opravdu to nebyl plán, jak otrávit polovinu Trutnova a navíc v cyklistickém oblečení, to jen obsluha kamery měla trochu bujnou fantazii!

Po kávě už vyjíždíme s Edou osamoceni z města po červené značce vstříc novým zážitkům. První poznatek není až tak překvapivý, rozhodně však není potěšující: všude to bude do kopce. Do velikého. Cesta se klikatí lesem, projíždíme kolem chaty Věbrovky (jde pouze o shodu jmen s autorem článku, pozn. redakce)

a míjíme zříceninu hrádku Rechenburg. Cesta celkem příjemně ubíhá, poprvé zastavujeme až u vojenské pevnosti Stachelberg nedaleko Žacléře. Původně se mělo jednat o největší dělostřeleckou tvrz v Československu, avšak do roku 1938 se podařilo vybetonovat pouze několik bunkrů. Tentokrát je zavřeno, ale máme toho docela dost před sebou, takže bychom se stejně dovnitř nepodívali.

Napojujeme se tedy znovu na červenou značku a pokračujeme jak jinak než do kopce. Do toho všeho se začíná rychle kazit počasí a za chvíli už pro mlhu není vidět skoro na krok, navíc začíná trochu pršet. Teploměr ukazuje jednomístnou cifru a naše nálada je na bodu mrazu. Slibná předpověď byla tentokrát určena asi jen pro Prahu, tam prý svítí sluníčko a je teplo, jak kolegové z redakce vtípně naráží na naše SMS stesky. Vzpomínáme na Homolkovy a na jejich „panorámata“, o kterých si můžeme nechat jen zdát. Eda zahání chmury na jednom odpočívadle, kde úspěšně skládá dřevěný rébus a je na to patřičně pyšný. To, že je určen pro malé děti, si nechávám pro sebe.

Sem už se na kole nesmí.

Zlaté návrší.

Zvonice v Harrachově.

Z důvodu špatné viditelnosti vypouštíme záměr dojet až na Pomezí Boudy a kola stáčíme směrem do údolí na úrovni Malé Dolní Úpy. Předtím se ale posilňujeme ve zdejší restauraci, která je vlastně dnes prvním otevřeným zařízením na zatím projeté trase. Je to celkem pochopitelné, letní sezona nedávno skončila, a tak se všichni pilně připravují na tu zimní. Po modré značce pak doslova letíme do údolí až k hlavní silnici, kterou jen překřížíme a pokračujeme až do Pece pod Sněžkou. Na tomto úseku je krátký

kamenitý sjezd a jak jsme zjistili později, jednalo se vlastně o jediný trochu technický úsek na celé trase.

Pecí se jen mihneme a začínáme stoupat stále po asfaltu a zelené značce, na Výrovku. Jedná se zhruba o tři kilometry dlouhé asfaltové stoupání s minimem zatáček, které pro svou strmost raději zdoláváme pěšky a kocháme se okolím. V opačném směru zde není problém na kole dosáhnout vysokých rychlostí, není to však příliš bezpečné. Mohu to dosvědčit, zhruba

Pevnost Stachelberg.

Před deseti lety jsem tu na kole sice jel stovkou, avšak jediná větší zatačka u Richterovek mi byla osudná. Tenkrát jsem to odnesl jen zlomenou klíční kostí a nějakými pohmožděninami.

Na Výrovce oblékáme teplejší oblečení, čeká nás totiž dlouhý sjezd do Strážného, kde také plánujeme ubytování. Počasí se už umoudřilo, slunce se kloní k horizontu a spolu s hrobovým tichem a obrysy hřebenů hor vytváří zvláštní, jen těžko popsatelnou atmosféru. Dole pod kopcem se nám přímo do cesty staví penzion Klecanda a protože se nám už ani dál nechce, ptáme se na ubytování. Slovo dá slovo a za chvíli jsme již převlečení a nachystaní na večer za asistence Krakonoše a jeho sojky. A pan domácí, do této chvíle lehce odměřený, to na nás vybaluje. Ať si kromě občanských průkazů také laskavě připravíme ty průkazky kontroly ČOI, co prý máme určitě v kapse! Nevěřicně hledíme jeden na druhého, nechápeme, ale musíme se smát. To je už druhé podobné a nesmyslné obvinění tento den! Nic nepomáhají vizitky redaktorů ani vzpínání rukou. Nakonec se vše (opět) se smíchem vysvětluje, jsme prý velice podezřelí a po tom, co nám vypráví zážitky s kontrolory, se mu ani nedivíme. Stejně si ale nejsem jistý, jestli nám zcela uvěřil.

Ráno nás vítá prosluněná obloha a snídaně, za kterou by se nemuseli stydět ani v Intercontinentalu. Na rozloučenou ještě „fasujeme“ výborný domácí sirup, který s našimi chemickými produkty v rezervoárech nelze vůbec srovnávat. Chvilí si ještě užíváme zbytek sjezdu, ale přece jen jsme v horách, takže se v další minutě opět škrábeme do kopce po žluté značce. Stoupání je to nudné a graduje rovnou cestou kolmo vzhůru směrem k boudě Na pláni. Naštěstí má dnes Krakonoš asi dobrou náladu a stáčí naše kola vlevo po vrsťevnici, po které přijíždíme do Špindlerova Mlýna. Potřebujeme se dostat na Medvědí a v podstatě máme dvě možnosti - buď využít tzv. vodovodní cestu (červená značka), což ale zase znamená jet do hodně prudkého a nudného kopce, nebo lanovou dráhu. Lenost a zvědavost vítězí nad vidinou dalšího tlačení kola a za chvíli již v rukou třímáme jízdenky do nebes. Překvapivě nasedáme bez kol, ty zůstávají v dolní stanici a (snad) dorazí za posledními

Cestou z Výrovky.

Jízda lanovkou má své kouzlo.

cestujícími. Obsluha je ale profesionální, a tak i přes naše obavy vše dobře dopadá.

Náš další cíl je Zlaté návrší. Svou nadmořskou výškou zhruba 1410 metrů patří k jednomu z nejvyšších míst v ČR, kam lze legálně vyjet na kole. Zde se také nachází památník Hanče a Vrbaty, kteří zde v roce 1913 zahynuli při lyžařském závodě. Všeobecně a mylně vešlo ve známost, že oba byli jeho účastníky, pravda je však taková, že závodníkem byl pouze Hanč, Vrbata jakožto jeho kamarád se jej pokusil náležet a zachránit. Tak praví historie.

Po krátkém občerstvení a nabažení se výhledů do okolí nás napadá zpočátku šílený

Eda zvládl test na na výtečnou.

Spindlerův Mlýn.

INFO

trasa » první den – z mostu přes Úpu po červené TZ až do Dolní Malé Úpy, po modré TZ do Pece pod Sněžkou, zelená TZ na Výrovku, po červené TZ do Strážného druhý den – po žluté TZ až do Špindlerova Mlýna, lanovkou na Medvědí, cyklistickou trasou sjet na silnici a po ní na Zlaté Návrší, po červené pěšky na chatu Dvoračky (zhruba tři kilometry), zelená TZ a cyklistická trasa č. 2B a 2 po Kládové cestě a následně po vrstevnici objet severně Harrachov, po silnici od hraničního přechodu do Harrachova

charakter » asfaltové a šotolinové cesty, vhodné i pro krosová kola, je však třeba počítat s velkými výškovými rozdíly

ubytování » Pension Klecanda, tel. 499 434 193

turistické zajímavosti » válečná tvrz Stachelberg, pomník Hanče a Vrbaty, výhledy v prostoru mezi Zlatým návrším a Dvoračkami

délka » 100 km

občerstvení » poměrně bohatý výběr, avšak v mezisezonní době je třeba počítat s omezeným provozem těchto zařízení

cykloservisy » Vella Pavel Sychra Trutnov, tel. 499 814 411, KAH Sport Vrchlabí, tel. 499 924 700

mapy » ShoCart č. 24, turistický atlas ShoCart, listy 39, 40, 41, 42, 43, 69, vše 1:50 000

záměr, který se ale později jeví vlastně jako skvělý. Jde o to, že dále se na kole nesmí a jediná cesta vede zpět dolů do údolí. Následně pak nezbyvá než jet znovu do kopce po asfaltu a to nám připadá škoda. Rozhodujeme se tedy pro variantu pěšího postupu k chatě Dvoračky (červená značka). U informační služby se ještě raději ujistí, jestli je to možné (když budeme kola tlačít), a po kladné odpovědi přilby cestují na řídítka a my poslušně kráčíme s koly vedle sebe. Zpočátku trochu nechápeme, proč je zde zákaz vjezdu cyklistů, jedná se normální asfaltovou silnici. Ta však vede k Labské boudě. My uhýbáme vlevo na úzkou pěšinu pokrytou velkými kameny, zákaz vjezdu cyklistů začíná mít své opodstatnění. Představa, že sem z jedné strany vjede rodinka na krosových kolech a ze strany druhé se vřítí skupina turistů z východního Německa, nenechá nikoho na pochybách o smyslu nařízení.

Protože je ale všední den, je tu i turistické „mrtvo“, a my tak můžeme v klidu vychutnávat okolní krajinu. Vůbec nelitujeme těch zhruba tří kilometrů pěšky, normálně bychom se sem asi vůbec nepodívali a přitom je zde možno vidět Krkonoše v té snad nejkrásnější podobě.

Na chatě Dvoračky se lehce občerstvujeme a před sebou máme už jen poslední úsek do Harrachova. A protože ještě nehodláme sjet střežhlav do města, ale dokončit krkonošské pohoří, odbočujeme na rozcestníku Ručičky na Kládovou cestu a přes Krakonošovu snídani na cestu Terex. Podle mapy se tento úsek jeví jako celkem pohodová vrstevnice, ve skutečnosti se ale jedná o dost nudnou šotolinovou cestu ve stylu nahoru-dolů, navíc nám připadá jako nekonečná. Je tu možné sledovat změnu rázu okolí, kopce již nejsou tak prudké a podobají se spíš Krušným horám. Však se k nim také blížíme mílovými kroky, i když to asi nebude to pravé pojmenování.

Prudkým sjezdem se ocitáme na hlavní silnici vedoucí od hraničního přechodu Harrachov a dlouhým klesáním po kvalitní silnici již sjíždíme do města skla a sokanských můstků. Pro nás je dnes Harrachov cílovou branou, nedaleko začínají Jizerské hory, ale to už je jiný příběh. Usedáme na terase místního hostince, ohříváme se v posledních paprscích odpoledního slunce a připravujeme se na návrat domů.

André Vebr

Foto: Eduard Pinkava a autor